

En af de vægtigste eller dog stærkeste Anker, som ere fremkomne, og en af de mest udbredte, idet den ogsaa fremsattes af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), hvem jeg ellers takker for hans velvillige Stilling til Forslaget, var jo den, der blev saa stærkt urgeret af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) — og det ærede Medlem brugte i den Anledning meget stærke Ord, ogsaa overfor mig, kaldte det brutalt —, at man ingen Grænse har sat mellem Teatre og . . ja, det, der skulde sættes Grænse mellem, var vel egentlig Kunsten og Gøglet, og det skulde efter det ærede Medlems Mening praktiseres ved at sætte Grænsen mellem Teater og Variété. Men den virkelige Grænse er saa uhyre svær at trække. Ja, vil man drage den rent mekanisk, som det ærede Medlem var inde paa, kan man sagtens gøre det. Jeg ved ikke, hvilke Kriterier man vil stille op, men man kunde vel nok finde en Række, hvorefter der kunde sættes et ydre Skel, som kunde rammes af Skattemyndighederne, der jo ikke behøve at være Folk, som skulle ransage „Kultur“ og Hjerter og Nyrer eller lignende. Man kunde nok finde nogle Kriterier, som nogenlunde kunde anvendes, men Skellet vilde slet ikke ramme der, hvor det ærede Medlem vilde have, det skulde ramme, og kom slet ikke til at dele mellem ædel Kunst og mindre ædel Underholdning eller Gøgl, hvad man nu vil kalde det, thi for nogle af vore Teatre i alt Fald gaar dette jo meget ind i hinanden, det er uhyre vanskeligt at sige, hvor det ene begynder og det andet hører op. Den ene Aften er det Kunsten, man dyrker, den anden Aften er det, for at bruge et mildt Udtryk, den lettere Genre. Man rammer med sit Skel ikke der, hvor man vil ramme, det er Hovedvanskeligheden.

Hertil kommer for øvrigt, at Grundbetragtningen slet ikke er at straffe visse Arter af Forlystelsesvirksomhed og opuntre andre. Nej, Meningen er ganske jævnt og simpelt at ramme et Forbrug, der, for at komme tilbage til det Udtryk, det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) brugte, rører en Skatteevne. Der er slet ikke Tale om at gribe dømmende og kritisk ind. Det har man egentlig heller ikke gjort andre Steder. Der er, mig bekendt, ikke noget Sted, hvor man har paalagt

Teatrene en ringere Afgift end de andre Etablissementer, og det er formodentlig, netop fordi det er saa vanskeligt at faa dette Skel frem, og fordi Skattens Hensigt ogsaa andetsteds kun er at ramme et Forbrug, der vidner om en vis Skatteevne.

Et andet Spørgsmaal, der var fremme — det var bl. a. det ærede Medlem fra Svendborg ogsaa inde paa —, er: Spørgsmaalet Bruttoafgift eller Stempel. Der synes at være en vis Tvivl om, hvorvidt Bruttoafgiften er hensigtsmæssig; der synes hos en Del af dem, som overhovedet ere tilbøjelige til at gaa ind paa dette Forslag, at være mere Stemning for Stemplet. Jeg har endogsaa set, at en Teaterdirektør, som naturligvis var meget for-tørnet, dog endte sine Udtalelser til vedkommende Interviewer med: hvis det saa endda var en Stempelafgift, kunde det til Nød gaa, for saa kunde Publikum da se, at det ikke er os, men den slemme Finansminister, der tager de 15 Øre. Det kan selvfølgelig for mig ikke være afgørende, hvilken Form der her vælges. Hvis man virkelig her i Rigsdagen skulde komme til den Overbevisning, at Stempelformen er hensynsfuldere mod de paagældende, samtidig med at den indbringer Staten det, Staten skal have, saa er det noget, der naturligvis kan forhandles om. Men naar jeg har valgt Bruttoafgiften, er det ikke hen i Vejret; det er for det første, fordi denne Form for Afgiftens Opkrævning er den historisk hjemlede her i Landet, den, vi have haft i over 100 Aar, og som har vist sig at kunne praktiseres uden at gøre større Fortræd. Det er ogsaa den Form, der er hyppigst andre Steder, om end man i mange af de tyske Byer har en Afgift, der mere ligner Stemplet. Skatteteknisk set kom man nok over Spørgsmaalet om Stempel, Kontrollen kunde jo ikke blive vanskeligere, end den er med Bruttoafgiften; men dette System har to Mangler. For det første, at det, som jeg nylig sagde, er noget nyt herhjemme, medens det andet System er indarbejdet. Dernæst tror jeg, at det i Virkeligheden vil virke mere generende baade for Teatre og Publikum. For Teatrene vil det virke mere generende, fordi det er en Slags Guillotine, der klipper alle ens. Teatrene afskæres